

[C. F. Sørensen.]

i sine Udtalelser, det ærede Medlem har i sin sidste Tale ligesom understreget sine første Bemærkninger. Dette beklager jeg i høj Grad, og jeg henstiller til det ærede Medlem — det burde være unødvendigt, eftersom det ærede Medlem jo er Folkeopdrager, er Lærer — at behandle det, han taler om, med noget større Nænsomhed, være noget forsigtigere med Ordene, end han var, da han talte sidste Gang. Det ærede Medlem sagde: disse Billetter, som Hovedstadskommunerne faar til deres Beboere, deres Borgere o. s. v. Naar der bliver klippet noget fra, naar det bliver anbragt under den tilbørlige Form i den dertil indrettede Presse eller i Taler, faar det let Udseende af, at det er Københavns voksne Befolkning, der faar disse Billetter. Jeg henstiller til det ærede Medlem at sige noget tydeligere — hvad han gjorde, da han læste det op senere —, at Billetterne er tiltænkt den skolesøgende Ungdom fra Aftenskolerne, Fortsættelsesskolerne o. s. v. Det siger nemlig, hvad der skal siges, hvem der skal have Billetterne, at det ikke er Byens Borgere — til dem regner man jo kun de voksne —, men at det altsaa er den skolesøgende Ungdom, der herigennem kan faa Lejlighed til at nyde godt af de Kulturværdier, man kan hente paa Det kongelige Teater.

Det ærede Medlem sagde — og det var vel nok den mest hovedstadsfjendske af hans Bemærkninger —, at kun en ringe Del af Befolkningen uden for København har Lejlighed til at drage Nytte af Teatrets Kunstydelse. Ja, det er jo noget, den store Del af Befolkningen selv bestemmer, hvor meget den vil gaa i Det kongelige Teater, hvor meget den vil gaa i „Scala“ eller hos „Lorry“. Men jeg vil dog lige over for de Angreb, der bliver ført imod de 325 000 Kr. fra Radioen, hævde, at det netop er de Kunstnere, der medvirker i Radioen, der er med til at skabe Radioens Værdi. Naar man ser paa Radioprogrammerne, saa ser man jo aldrig eller næsten aldrig Kunstnere fra Sekondteatrene eller Privatteatrene, som vi kalder dem her i København, „Casino“, „Folketeatret“, „Dagmar-teatret“ eller „Det ny Teater“, optræde i Radioen, fordi de nemlig er optaget af deres Teatertjeneste paa det Tidspunkt, da Befolkningen natur-

ligt søger Oplæring eller Underholdning gennem Radioen. Derimod ser man og hører man hyppigt Det kongelige Teaters Kunstnere i Programmerne og i Radioen, og der er vel ingen her, som ikke med Glæde har høstet baade Lærdom og haft Fornøjelse af det, disse Kunstnere har ydet. Det er dertil, Radioens Penge bruges, den Nytte har Befolkningen af de Kunstnere, som er uddannet paa Det kongelige Teater, og som ikke kommer til den store Befolkning som Amatører, men som fuldt uddannede Kunstnere. Saa det er ikke helt rigtigt, hvad det ærede Medlem paastaar, at det ikke er ret mange Mennesker uden for København, der har Glæde af Det kongelige Teaters Kunstnere. Jo, hele Landets Befolkning har Nytte og Glæde af de Kunstnere, som kan komme til at optræde i Radioen, netop fordi der, takket være de tre Kunstarter, er et vekslende Repertoire paa Det kongelige Teater.

Marie Hjelm: Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds anførte over for mig en Udtalelse, som Ove Rode engang for en Del Aar siden havde fremsat, med en underforstaaet mild Bebrejdelse til mig for, at jeg ikke udtalte mig i samme Retning. Jeg kender aldeles ikke Ove Rodes Udtalelse, og jeg har heller ingen Pligt til at mene det samme i denne Henseende som han, aldeles ikke. Jeg synes vedvarende, at det Tilskud, som de københavnske Kommuner nu er blevet enige med Regeringen og med Undervisningsministeren om at ville yde, ikke er saa ganske ringe, og jeg har tidligere understreget, at jeg syntes, det var et snævert Standpunkt at se saadan paa det, at Det kongelige Teater hovedsagelig er for Københavnerne, og at de derfor skal betale det. Det Synspunkt kan man ikke anlægge over for en Institution, som man betragter som en værdifuld national Ejendom. Københavnerne kan jo med akkurat samme Ret sige — det kan jeg godt gentage, hvis det kan glæde det ærede Medlem —, at de gennem deres Statsskat yder Bidrag til en Mængde Ting, som de ikke har nogen særlig Glæde af. Landboerne har saaledes deres Landbrugsskoler, Landbohøjskolen og Højskolerne paa Landet, og de har forskellige lokale Ting, som der ogsaa skattes til, og som Københavnerne